

Csurka István: DR. UTÓLAG VISSZAEMLEKEZÉSE

A leleplezés után tizenennyolc évvel még fennáll a rendszer

Az egész paktumpolitikára, az egész Bilderberg-uralomra elviselhetetlen csapás volt 1992. október 23-a, amelyről ma már alig tud valamit a közvélemény. Kifütyülték a legfontosabb paktumembert, méghozzá azok, akik az elmúlt rendszer áldozatai, a legtöbbet szenvedett emberei voltak. Ezt nem lehetett elviselni és annyiban hagyni. A Pálffy G. István kezéből akkor már kiütközött *Híradó* és az SZDSZ-es ellenhíradó, az *Egyenleg* nyomában be is mutatott a tér sarkában skinheadeket, náci egyenruhás és Árpád-sávós suhancokat, akik üvöltöttek. Később ebből az egész ügyből elhúzódó per lett, mert mások bizonyítani tudták, hogy ezeket az embereket a filmgyárban öltöztették fel, és nem az MDF, avagy a Belügyminisztérium szervezésében jelentek meg a téren. Végül az igazság soha nem derült ki, de tény, hogy a teret ötvenhatosok töltötték meg és a nemtetszés-nyilvánítás Göncz ellen spontán volt, amivel, minthogy nem fajult „anyagi erővé”, csak kibálás, véleményformálás maradt, nem lehetett mit kezdeni. A tanulmányom augusztus 20-án jelent meg a paktumpolitika ellen és október

23-án helyettem, kéretlenül már legyőzte – erkölcsileg – ezt a paktumpolitikát tízezer pofoszos, és ötvenhat szelleme.

Nekem a Kossuth téri tüntetéshez semmi közöm nem volt, jelen sem lehettem, mert másutt tartottam előadást. (Egyesek azonban látták és meg is írták, hogy ott járkálok felbujtóként. Vidéken voltam.) Az előtte való napokban azonban kétségtelenül résztvevője, szervezője és szónok voltam egy médiatüntetésnek a Szabadság téren, amely Göncz Árpád alá nem írásai és Hankiss-Gombár egyoldalú döntései elleni tüntetés volt, s azon valóban jelen voltak sokan az október 23-án odavonulók és Gönczöt fütyülők közül. Göncz Árpád makacs, egyoldalú SZDSZ-kiszolgálása miatt és a taxisblokád elkövetőinek, szervezőinek, felelősöknek az általa nyújtott amnesztia óta folyamatos volt az elégedetlenség, a düh és becsapottság. S ezt csak fokozta a nyomor, a privatizáció, a Bilderberg-előnyomulás. Kétségtelen az is, hogy ez a botrány, a rendszer-váltás egyik legjellegzetesebb, leleplező jellegű botránya a *Néhány gondolat...*, a „náci alapvetés” megjele-

nése és elterjedése után robbant ki. **Eörsi** pontosan tudta, miért köt össze engem az eseményekkel, s miért tesz meg fővádlottá.

A vita természetesen az Országgyűlésbe is begyűrűzött. Támadták a belügyminisztert, aki akkor már Boross Péter volt, hibáztatták Antallt és természetesen felelőssé tettek engem, mint az antiszemitizmus kiobbantóját. A skinheadek, az Árpád-sávós egyenruhák, a zászlók, a karszalagok arra kellettek, hogy antiszemitizmussal lehessen megvádolni a szervezőket, a rendőrséget, amely eltúrte. Már vád alatt állt a kormány, amelynek nevében engem „náci alapvetéssel” vádoltak, s ellenség volt az egész MDF is, amely ki sem állt mellettem. A Bilderberg-akció megfeneklett.

Úgy látszik, mindig október 23-án feneklik meg. Felszóltam az országgyűlésben.

Október 23-án a Kossuth Lajos téren nem a köztársasági elnöki intézmény és nem is csak az elnök személye, hanem egy népi idegen, posztkommunista politikai kurzus lelepleződött le.

Ott állt több tízezer ember előtt a Magyar Köztársaság elnöke, egy szál ma-

ga kiszolgáltatottan és szánni valóan, szembesülni kényszerülve azzal a ténnyel, hogy az „ünneplő közönség” nem annak látja, aminek ő hiszi magát. De ez a népi idegen politikai kurzus 1989 óta álságos politikai akciókkal, blokáddal, alkuk révén szerzett politikai pozícióinak önkényesen alkotmányellenes kiterjesztésével, a sajtóban és a tömeg-tájékoztatásban birtokolt monopolhelyzetének felhasználásával végeredményben egy akármilyen jelzővel ellátható kommunista restaurációt készít elő.

Hiába igyekszik ez a politikai kurzus az európaiság, a demokrácia, a liberalizmus eszméinek kisajátításával a nép természetes igazságérzetét elnyomni, immár nagyon széles körben nyilvánvaló, hogy az új rend, a kialakuló piacgazdaság kulcspozícióinak megszerzéséről és megtartásáról van szó. Ez a hatalom a kulturális intézményrendszer és a tájékoztatás pozícióinak megtartásán és kiterjesztésén alapszik.

Most már nyilvánvaló, hogy a mi négy-öt éve elindult csendes forradalmunk még nem fejeződött be, és most már az a kérdés, hogy mi lesz az eredménye. Megvalósul-e, vagy elhazudják?

Ez a drámai kérdés jelent meg drámai módon október 23-án a Kossuth Lajos téren. Teljességgel hiába való, mesterséges és alantas ezt a vélemény-nyilvánítást néhány – egy mindannyiunk által elítélt korszak jelvényeit viselő – fiatal ember művének tekinteni. És ezáltal a nemzet széles köreiben megjelenő elégedetlenséget és vélemény-nyilvánítást diszkvalifikálni. Ez a módszer Gerő Ernő emlékezetes október huszonharmadiki rádióbeszéde óta ismeretes. Volt ez a nép már bűnös nép, csöcselék, söpredék, és fasiszta horda, miközben a vérfürdőket rendező ávosokat kitüntették és bitorolt vagyonokhoz juttatták. A trükk most is ugyanaz. Ragadj ki az egészről egy kicsiny szeletet, nagyítsd fel, hűtsd el a közvéleménnyel, hogy az ő törekvései azonosak a kicsiny csoporttal. És végül fojtsd el az ellened felkelt népmegmozdulást, hallgattass el mindenkit, aki a teáltalad meghatározott önző és részrehajló módon akarja a demokráciát, aki nem tartja igazságosnak a te gazdasági és politikai hatalombitorlásodat.

Ezeket a fiatalokat már üldözték azért, mert hosszú volt a hajuk, azért mert szakállt növesztettek, azért mert felvontak március tizenötödikén, azért mert saját zenei vonzalmuk vannak, s most azért mert egynehányuk ruházata nyilas vagy háborús német egyenruhákra emlékeztet. Ez sajnálatos, szomorú, de veszélyessé csak akkor válik, ha ezeket a fiatalokat továbbra is a társadalom peremére taszítjuk, ha továbbra sem kezdünk velük párbeszédet, és nem látjuk be, hogy ezért a jelenségért – amely egyébként világméretű – demokratikus intézményeink gyengesége a felelős.

Üdvös volna, ha a Kossuth téri esetből mindenki levonná a tanulságot és észre térne. A Göncz Árpád elrekesztésért, amely a Duna elrekesztésével egy időben történt, azok felelősek, akik fentebb vázolt restaurációs politikát kierőszakolják.

A kormány és a köztársasági elnök mögött álló erők szembenállása október 23-a óta letagadhatatlan tény. Ez önmagában is különös veszéllyel terhes botrány, amely veszélybe sodorja az egész társadalmat, a demokratikus kibontakozást, a magyar jövőt. De ennél sokkal többről van szó. Ha ez így folytatódik, a jövőben nem csak ezen törésvonal mentén szakad ketté a magyar társadalom, hanem sokkal tragikusabb választóvonal mentén. Máris kétségtelen jelei vannak annak, hogy az elégedet-

len, súlyos terheket viselő nép visszahúzódik, hátat fordít az intézményeknek, olyan életkereteket rak maga köré, amelyben nem alakítja, hanem elszenvedi a történelmet. Ezek a passzív rezisztenciák végül egy a magyar történelemben sajnos már unalomig ismert képlet kialakulásához vezetnek, amelyben van egyfelől az összeszövetkező hatalmi elit és van másfelől a sorsába beletörődött kisémbert, aki kénytelen kikapukat keresni, a csendes szabatottság eszközeit kialakítani, csak az egyre nehezebben fenntartható otthon számára dolgozni és várni. Ez nem demokrácia, ez nem sorsváltás, ez annak a lehetőségnek az elherdálása, amely a magyarság számára világméretű változások következtében megnyílt.

A Kossuth Lajos téri elrekesztés ez ellen a végzet ellen emelte fel a szavát. A legsúlyosabb figyelmeztetés mindenki számára. Hogy így nem mehet tovább.

A felelősség pedig innentől kezdve azoké, akik önző érdekeik által vezérelve nem hallják meg ezt a figyelmeztetést.

Megvédtem tehát a kormányt, magunkat és minden hátsó szándék nélkül tettem, egyáltalán nem reméltem, hogy a belső támadások megszűnnek ellenem, s azt megkülönböztetve nem, hogy a kormány működése megváltozik. Nem is változott. Folytatódott a kiszorításom, mégpedig azok érdekében azok kérésére vagy követelésére, akiktől megvédtem a kormányt. Azt azonban elkönyvelhettem magamban, hogy dr. Utólagként kezdtem utolérni magam.

Sajnos azonban súlyos jóslatom, a nép és az elit vezetés kettészakadása, a nép passzív túrésbe fordulása, amelyet most, utólag súlyosabb, történelmi teljességű jóslatnak tartok, mint magát a tanulmányomat – bekövetkezett. A beletörődés és az önfeladás társadalma lettünk. A tanulmányom miatt kizárták az MDF-ből ez utóbbi előrelátásom nem hallotta meg jóformán senki. Senki, akit illetett, senki, aki tehetett volna valamit, nem tett semmit, s riadtan menekült a Bilderberg-csoport terrorja elől.

Mérlegem? Nincs mivel dicsekednem. A leleplezés után tizenennyolc évvel még fennáll az a rendszer, amelyet lelepleztem. A párt és a mozgalom, amelyet magam köré hívtam és amely a magyar tisztesség, a kurucos „Csak azért is!” bátorságával, önfeláldozásával körém állt és felejtethetetlen élményekben, részesített, behullott az időbe. A nagy seregléseknek már csak az emléke sajog. Köszönök mindent a társaknak, az önfeláldozóknak, a szerényeknek és a talpasoknak, a kitaróknak és a hívőknek. Eszméink, vállalásunk, hitünk átszűrődött egy másik nemzedékbe és most azok állnak helyt – talán – a globalizmus megújuló tornádói alatt, akik akkor ellenfeleim voltak, s akiket fiatalságuk is a másik oldalra sodort. De az idő, a sors igazságot tett. Ha úgy nem is, ahogy elképzeltek és vártuk, mert úgy már nem is lehet, ha sokkal nehezebb körülmények között is, egy szinte háborús porig rombolt hazában, mégis újra megindul az élet.

Nehéz kimondanom, mert félek az elfogódottságtól: a magyar élet. Most már nincs más út, csak a magyar út. A többi pedig nem számít, vagy ahogyan Tömörkény István, árvízi mentésen ingyen dolgozó tiszai szegény embere mondja: „nem számos, nem uraknak történt.”

vége



Csurka István a Hercegprímás utcában